Quelle: https://manuscripta.at/?ID=31247
Copyright: Stams, Zisterzienserkloster

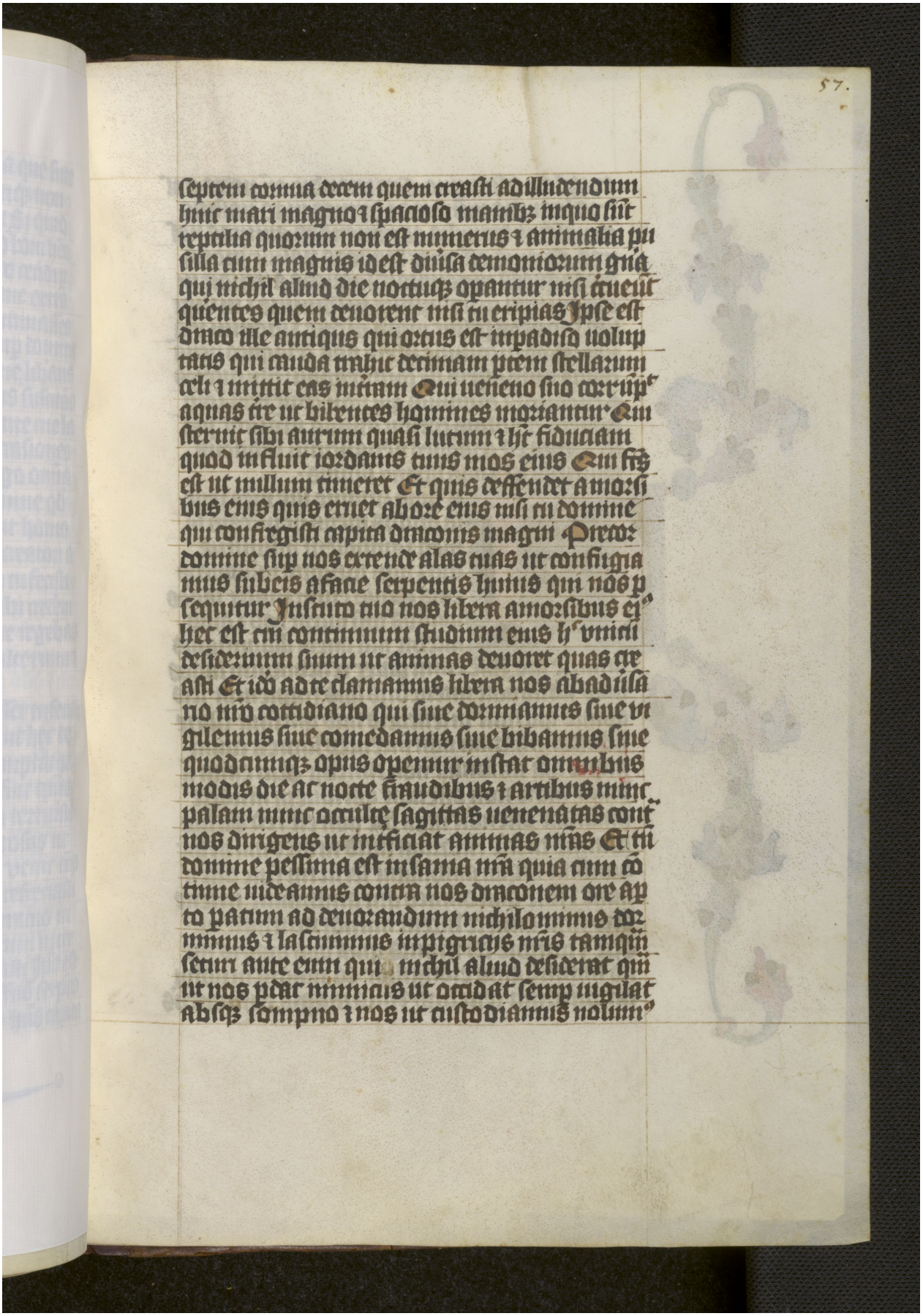

57.

septem cornua decem quem creasti ad illudendum
hunc mari magno et spacioso manibus in quo sunt
reptilia quorum non est numerus et animalia pu
silla cum magnis id est divisa demoniorum gria
qui nichil aliud die noctuque opantur nisi dicent
quientes quem devorent nisi tu eripias Ipse est
draco ille antiquus qui ortus est in paradiso voluptatis
qui cauda trahit decimam partem stellarum
celi et mittit eas in terram Qui veneno suo corrup
aquas ita ut bibentes homines morientur Cum
sternit sibi aurum quasi lutum et hic fiducialem
quod influit iordanus tuus mos eius Cum fit
est ut nullum timeret Et quis deffendet a morsi
bus eius quis eruet aore eius nisi tu domine
qui confregisti capita draconis magni Pater
domine sup nos extende alas tuas ut confugia
mus subtus alas serpentis huius qui nos p
sequitur Instruo tua nos libera a morsibus ei
hec est cum continuum studium eius h' unicu
desiderium suum ut animas devoret quas cre
asti Et ideo ad te clamamus libera nos a hac tuisa
no nro cotidiano qui sive dormiamus sive vi
gilemus sive comedamus sive bibamus sive
quodcumque opus operemur instat omnibus
modis die ac nocte fraudibus et artibus nunc
palam nunc occulte sagittas venenatas cont
nos dirigens ut interficiat animas nras Et tu
domine pessima est insania mea quia cum co
tinue videamus contra nos draconem ore ap
to paratum ad devorandum nichilominus dor
mimus et lasciuimus in pigritias nras tamquam
serum ante eum qui nichil aliud desiderat qui
ut nos pdat nunquam ut occidat semp vigilat
absque sompno et nos ut custodiamus nolum